

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/2016 ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi podnosi ona dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza art. 3, 12 i 16 rozporządzenia ramowego ⁽²⁾, a Komisja działała ultra vires, wprowadzając niespójne wymogi w odniesieniu do dokumentacji technicznej, którą dostawcy mają obowiązek zamieścić w bazie danych, oraz w stosunku do procedury weryfikacyjnej do przeprowadzenia, której uprawnione są organy nadzoru rynku.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza zasadę pewności prawa i równego traktowania, ponieważ nie ustanawia jasnych i jednoznacznych ram regulacyjnych, uniemożliwiając dostawcom określenie ich obowiązków w zakresie danych, które należy udostępnić w dokumentacji technicznej; oraz znajdującej zastosowanie procedury weryfikacyjnej, która ma na celu ocenę dokładności danych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/2016 z dnia 11 marca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego urządzeń chłodniczych i uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1060/2010 (Dz.U. 2019 L 315, s. 102).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. 2017 L 198, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2020 r. – Applia / Komisja

(Sprawa T-142/20)

(2020/C 161/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci Y. Desmedt, L. Salernitano i K. Olsthoorn)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących części zaskarżonego aktu: i) pkt 1 lit. b) załącznika VI w części w jakiej stanowi on, że „te wartości uznaje się za wartości zadeklarowane do celów procedury weryfikacji określonej w załączniku IX”; ii) akapit trzeci pkt 2 lit. a) załącznika IX w części, w której stwierdza się, że „wartości dekladowane” odpowiadają tym „wartości[om] podan[ym] w dokumentacji technicznej”; oraz iii) akapit trzeci pkt 2 lit. b) załącznika IX;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/2017 ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi podnosi ona dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza art. 3, 12 i 16 rozporządzenia ramowego ⁽²⁾, a Komisja działała ultra vires, wprowadzając niespójne wymogi w odniesieniu do dokumentacji technicznej, którą dostawcy mają obowiązek zamieścić w bazie danych, oraz w stosunku do procedury weryfikacyjnej do przeprowadzenia, której uprawnione są organy nadzoru rynku.

2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza zasadę pewności prawa i równego traktowania, ponieważ nie ustanawia jasnych i jednoznacznych ram regulacyjnych, uniemożliwiając dostawcom określenie ich obowiązków w zakresie danych, które należy udostępnić w dokumentacji technicznej; oraz znajdującej zastosowanie procedury weryfikacyjnej, która ma na celu ocenę dokładności danych.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/2017 z dnia 11 marca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego zmywarek do naczyń dla gospodarstw domowych oraz uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1059/2010 (Dz.U. 2019 L 315, s. 134).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. 2017 L 198, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2020 r. – Guangxi Xin Fu Yuan / Komisja

(Sprawa T-144/20)

(2020/C 161/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guangxi Xin Fu Yuan Co. Ltd (Bobai, Chiny) (przedstawiciele: J. Cornelis i T. Zuber, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2131 z dnia 28 listopada 2019 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/1198 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 13 ust. 3 w związku z art. 5 ust. 10 i 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), a także art. 6.1, 6.2 i 12.1 Porozumienia antydumpingowego WTO, zasadę niedyskryminacji oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań poprzez niewłączenie skarżącej do wyczerpującego wykazu eksporterów w rozporządzeniu wszczynającym dochodzenie w sprawie obchodzenia środków, a następnie rozszerzając zakres dochodzenia i obejmując nim także skarżącą.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja bez podstawy prawnej objęła skarżącą zakresem spornego rozporządzeniem, w sytuacji gdy art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie obejmuje wprowadzenia środków przeciwdziałających obejściu ceł tylko na podstawie ryzyka obejścia ceł oraz wymaga ponadto uprzedniej rejestracji całego przedmiotowego przywozu. Ponadto, uzasadnienie podane przez Komisję jest z logicznego punktu widzenia wadliwe, bezpodstawne oraz nie uwzględni istotnych dowodów i stanowi zatem oczywisty błąd w ocenie.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony a także zasadę niedyskryminacji, opierając swą końcową decyzję na dwóch nowych okolicznościach faktycznych, co do których skarżącą nie mogła odnieść się w toku dochodzenia przeglądowego.